

**KERKKO HAKULINEN – SIRKKA PAIKKALA, Pariisista
Papukaijannokkaan. Suomenkielist ulkomaiden paikannimet ja
niiden vieraskieliset vastineet [Párizstól Svay Riengig. Külföldi
helynevek finn és idegen nyelvű megfelelői]
Kotimaisten kielten tutkimuskeskus, Helsinki, 2013. 492 lap**

1. A nyelvek sokszínűsége sokszor a földrajzi nevekben is megfigyelhető; gyakran nehéz megállapítani, mi a neve egy adott földrajzi helynek egyik vagy másik nyelvben. Ezt a problémát igyekeznek áthidalni a Finn Nyelvtudományi Intézet kiadványa, amely a külföldi helynevek finn elnevezéseit gyűjti össze. A művet elsősorban szerkesztőknek, fordítóknak és tanároknak ajánlják.

A kötet az interdiszciplinaritás jegyében íródott, amit az is tükröz, hogy a finn földrajztudomány jeles képviselője, KERKKO HAKULINEN és a finn névtudomány kiváló kutatója, SIRKKA PAIKKALA szerkesztette. Az alapötlet az ENSZ által 1967-ben rendezett genfi konferencia (1st United Nations Conference on the Standardization of Geographical Names) idejére nyúlik vissza. Ezen felhívták a figyelmet a témakör fontosságára, s határozatba foglalták, hogy a nemzeti bizottságok készítsenek a földrajzi nevekről listákat, amelyek jelentősen megkönnyíthetik a nemzetközi kartográfiai munkákat is. (A határozatok itt érhetők el: http://ungegn.zrc-sazu.si/Portals/7/WGE%20Activities/Resolutions_on_exonyms.pdf.)

A tanácskozás után a Finn Névarchívum különböző szótárakból és régebbi irodalmi művekből elkezdte a finn exonimák gyűjtését. Ennek eredményeit 1969-ben a Finn Földrajzi Társaság a Terra című folyóiratban jelentette meg – ez szolgált a mostani mű egyik forrásaként. Emellett KERKKO HAKULINEN korábbi munkái (Maailman paikannimet: oikeinkirjoitusopas [A világ helynevei: helyesírási mutató] és Paikannimet [Helynevek]), valamint az Észti Nyelvi Intézet [Eesti Keele Instituuti] helynévi adatbázisa is fontos forrása volt a munkának (7–8).

2. A helynévszótárként szolgáló opusz két fő, táblázatos részből áll. Az 'Exonimák (finn nevek)' (9–212) című fejezetben a külföldi helynevek finn megfelelőit kereshetjük. A mű mintegy 2500 exonimát foglal magába. A egyes nevekről (A oszlop) megtudhatjuk, hogy mit jelölnek (pl. város, folyó; B oszlop), mely földrészen vagy ország(ok)ban található (C oszlop), mi a saját nyelvi megfelelőjük (azaz mik az endonimák; D oszlop), mi az angol nevük (E oszlop); végül pedig a más nyelvekből származó (általában német és francia) exonimákat (F oszlop) adják közre. Lássunk néhány példát!

Itävalta, maa (itsenäinen valtio), Eurooppa, Österreich *de*, *Austria*, ranskaksi *Autriche*, unkariksi *Ausztria*, sloveeniksi *Avstrija*, viroksi *Austria*¹

¹ **Itävalta**, ország (független állam), Európa, Österreich *de*, *Austria*, franciául *Autriche*, magyarul *Ausztria*, szlovénul *Avstrija*, észtül *Austria*.

Pietari, kaupunki, Venäjä, Sankt-Peterburg *ru*, *Saint Petersburg*, ranskaksi *Saint-Pétersbourg*, saksaksi *Sankt Petersburg*, viroksi *Peterburi*²

A magyar helynevek közül többek közt a következőket találjuk a kötetben: *Alföld ~ Iso Unkarin alanko* 'Alföld ~ Nagy Magyar Alföld', *Balaton ~ Balatonjärvi* 'Balaton ~ Balaton[tó]', *Banat ~ Baanaatti* 'Bánát ~ Bánság', *Iso-Kumania* 'Nagykunság', *Pieni Unkarin alanko ~ Pieni-Alföld* 'Kis Magyar Alföld ~ Kisalföld', *Pieni-Kumania* 'Kis-kunság', *Pohjois-Unkarin keskivuoristo ~ Pohjoinen keskivuoristo* 'Észak-magyar Középhegység ~ Északi-középhegység', *Tonava* 'Duna', *Transdanubia* 'Dunántúl'. Ezek természetesen a következő fejezetben is megtalálhatók.

A következő nagyobb rész az 'Endonimák (helyi nevek)' című fejezet (213–456). Ebben a részben egyrészt a belső elnevezésük alapján találjuk meg a helyneveket (az előző fejezet D oszlopában szereplő elnevezések szerint), másrészt pedig az angol megfelelők szerint is kereshetünk. Ezt követi az endonima nyelve, majd a hely típusa és fekvése, s végül a finn nyelvű exonima. Néhány példa:

Balaton unkari (anglanti), järvi, Unkari, *Balaton* (*endonymi*), *Balatonjärvi*³
Kurgalski poluostrov, venäjä, niemimaa, Venäjä (Leningradin alue), *Kurkolanniemi*⁴

A harmadik részben a nyelvek neveinek rövidítéseit és a latin betűs endonimákat találjuk, melyek szintén egy táblázatban vannak összefoglalva (457–460). A latin betűs endonimákra akkor van szükség, amikor az adott nyelvben nem latin betűket használnak. A kötetben ilyen nyelv például az arab, a kínai, a bolgár és az orosz.

A következő fejezetben az exonimák helyesírási szabályairól olvashatunk (461–464). Az exonimákat két csoportra oszthatjuk. Az első csoportba az értelmező utótaggal ellátott exonimák tartoznak, melyeknek nevében világosan meg van határozva, hogy milyen típusú földrajzi névről beszélünk (*Tanganjikajärvi* 'Tanganyika-tó', *Victorian-putoukset* 'Viktória-vízesés'); a második csoportba pedig az értelmező utótag nélküli exonimák tartoznak (*Kongo* 'Kongó'). Az ortográfiai útmutató főként az előbbi típusal foglalkozik. Olvashatunk a nagy és kis kezdőbetűs írásmódról (*Pohjoismaat* 'Északi [skandináv] országok', *Uusi maailma* 'Újvilág', *Mariannien hauta* 'Marianna-árok', *preeria* 'préri'), az alapelem esetalakjáról (*Araljärvi* 'Aral-tó', *Uralvuoret* 'Urál-hegység' – nominatívusz; *Albertinjärvi* 'Albert-tó', *Englannin kanaali* 'La Manche csatorna' – genitívusz), valamint az egybe- és különírás (*Altaivuoret* 'Altaj-hegység'; *Tyyni valtameri* 'Csendes-óceán', *Brittiläinen Columbia* 'Brit Columbia'), illetve a kötőjel (*Ala-Egypti* 'Alsó-Egyiptom', *Iso-Britannia* 'Nagy-Britannia') és a nagyköötjel (*Reinin–Mainin–Tonavan kanava* 'Rajna–Majna–Duna-csatorna') használatáról.

Ezután az exonimák helyesírásának történetével ismerkedhet meg az olvasó (465–486). Az előző fejezetben felsorolt szabályok történeti áttekintése mellett a nevek finnesítéséről is olvashatunk. A szerkesztők a legfontosabb állomásokat választották ki. A legriválisabb

² **Pietari**, város, Oroszország, Sankt-Peterburg *ru*, *Saint Petersburg*, franciául *Saint-Pétersbourg*, németül *Sankt Petersburg*, észtül *Peterburi*.

³ **Balaton**, magyar (angol), tó, Magyarország, *Balaton* (*endonima*), *Balatonjärvi*.

⁴ **Kurgalski poluostrov**, orosz, félsziget, Oroszország (Leningrádi terület), *Kurkolanniemi*.

névfinnesítési módokat már 1928-ban leírták. Ilyenek: a hangalak és az írásmód finnesítése (*Eurooppa* 'Európa', *Intia* 'India', *Kreetta* 'Kréta'), a finn nyelvben oly jellemző *-i* tövéghangzó használata (*Japani* 'Japán', *Portugali* 'Portugália', *Urali* 'Urál'), a *-land* > *-lanti* változás (*Norlanti* < *Norrland* 'Norvégia', *Uusi Seelanti* 'Új-Zéland'), a hosszú vokális írásban való jelölése (*Lydia* 'Lüdia', *Syria* 'Szíria'), a finn nyelvben idegen mássalhangzók finnesítése (*Kanada* < *Canada* 'Kanada', *Korsika* < *Corsica* 'Korzika') stb. (476). A fejezetben többek között a kitűnő helynévkutató, VILJO NISSILÄ megállapításairól is olvashatunk: ebből többek között kiderül, hogy néhány esetben az ejtés nehézségei miatt honosodtak meg a *Lontoo* 'London', *Tukholma* 'Stockholm', *Geneve* 'Genf' alakok. Egyébként a kiinduló nyelvben szereplő név élvez elsőbbséget: *Antwerpen* (és nem *Antverpen*), *Göteborg* (nem *Götepori*), *Tanzania* (nem *Tansania*), *Transilvania* (nem *Transsylvania*) (482). A fejezet végén a felhasznált irodalom kapott helyet (484–485).

Ezt követi a nemzetközi névjegyzék gondozásáról szóló fejezet (487–490). A helynevek egységesítésének problémájával az ENSZ 1953-ban kezdett foglalkozni, s 1967-től ötévente megrendezik a nevek standardizálásáról szóló konferenciát. Ezekben az időkben alapították meg az UNGEGN-t (United Nations Group of Experts on Geographical Names), melynek különböző munkacsoportjai közül az egyik az exonimákkal foglalkozik. Az olvasó minden konferencia anyagát elérheti az UNGEGN honlapjáról: <http://unstats.un.org/unsd/geoinfo/UNGEGN/general.html> (487). A következő oldalakon az ENSZ által ajánlott legfontosabb javaslatokat olvashatjuk a konferencia évszámával és a határozat számával (487–489).

Az utolsó fejezetben a korábbi helynévmutatókkal ismerkedhetünk meg (491–492). A legfrissebb a 2012-es év anyaga.

3. A szerkesztőkkel egy rádióbeszélgetést is folytattak a könyvről (ez a következő linken érhető el: <http://arena.yle.fi/radio/2058889>). A beszélgetés egyik legizgalmasabb témája a helynevek finnesítésének kérdése volt. A külföldi helynevek finnre fordításáról már a 19. században élénk vita folyt a finn sajtóban, hiszen ekkor fordították finnre a földrajzkönyveket. A vita során több nézőpont kristályosodott ki arról, hogy miként kellene finnesíteni a helyneveket: néhányan azt támogatták, hogy minden helynevet a finn hangalak szerint kellene írni, mások szerint más nyelvekből (főként a németből és a latinból) kellene átvenni a külföldi helyek neveit. Végül kompromisszumot kötöttek: a már régóta ismert finn exonimákat megtartották, de más külföldi helyneveket nem finnesítettek. SIRKKA PAIKKALA megemlíti, mennyire nehéz volt eldönteni, hogy hol van a saját és az idegen nyelvi nevek között, hiszen ha finnes alakban írják a földrajzi neveket, a külföldiek nem fogják érteni, miről van szó.

A külföldi helynevek finnesítésére irányuló kísérletekre KERKKO HAKULINEN mutatott rá egy finnországi orvos, Erik Alexander Ingman példája alapján. Ingman az 1840-es években írt egy svéd nyelvű cikket az idegen eredetű nevek finn írásmódjáról. Javaslatára szerint a külföldi helyneveket a közszavakhoz hasonlóan kellene finnesíteni, tehát például az idegen hangokat azok finn megfelelőire kellene cserélni, vagy a név elején álló kettős konzonáns egyikét el kellene hagyni, esetleg egy előtéhangot kellene beszűrni, pl. *Göteborg* > *Kyötibori*, *Florida* > *Luorita*, *Skotland* > *Iskotlantti*. Ezek a próbálkozások végül nem honosodtak meg. A földrajzi nevek finnesítéséről szóló vita a 19. században elindult

finn nemzeti mozgalomhoz köthető (maga Ingman is a mozgalom egyik képviselője volt), melynek köszönhetően szintén ebben az időszakban finnesítették – sokkal nagyobb sikert aratva – a finn személyneveket.

BUZGÓ ANITA
Debreceni Egyetem
Bölcsészettudományi Kar

Tulajdonnevek a fordítás és a kétnyelvűség kontextusában

Szerkesztők: BAUKO JÁNOS – BENYOVSZKY KRISZTIÁN. Nyitrai Konstantin Filozófus
Egyetem Közép-európai Tanulmányok Kara, Nyitra, 2013. 183 lap

1. A kötet tizennégy tanulmányt közöl, melyek a fordítás és a kétnyelvűség összefüggéseit helyezik vizsgálódásuk középpontjába. Az első hét tanulmány főként a magyar–szlovák kétnyelvű környezet hivatalos és nem hivatalos névadási sajátosságaival foglalkozik szocioonomasztikai megközelítésben, míg a kötet második felét képező tanulmányok az irodalmi művekben szereplő nevek fordítását és fordíthatóságát, az írói névadást vizsgálják a kétnyelvűség viszonylatában, változatos problémaköröket érintve.

2. Az első BAUKO JÁNOS tanulmánya (5–27), mely a magyar–szlovák kétnyelvű környezetben élők keresztnévhasználatát teszi meg kutatása tárgyául. A szerző felhívja a figyelmet arra, hogy a szlovákiai magyarokra jellemző magyardomináns kétnyelvűség főként az informális, szóbeli névhasználatban érvényesül. A kettős névhasználat vagy kétnevűség a szerző szerint megelőző-elkerülő stratégiaként fogható fel: a többségi mintát elváró közegben pedig a kisebbségi nyelvű változatot használja a kétnyelvű nyelvhasználó.

SÁNDOR ANNA az *-u* bece- és ragadványnévképző interetnikus jellegét tárgyalja (28–42). Az újabb feldolgozások adatait vizsgálva arra a következtetésre jut, hogy a keleti palóc tömbben, illetve az északkeleti nyelvjárási régióban az államhatároktól függetlenül gyakoribbak az *-u* képzős bece- és ragadványnevek, mint a nyugatabbi nyelvterületeken. Elképzelése szerint a szlovák vokatívuszragból a magyar todalékrendszerben funkcióváltással jött létre az *-u* képző, igazodva a beszélőközösség kommunikációs igényeihez, nyelvünk rendszertani sajátosságaihoz.

A kötet harmadik írásának szerzője, MENYHÁRT JÓZSEF csallóközi falucsúfolókban vizsgált élő nyelvjárási jelenségeket (43–53). BAUKO JÁNOS terminusa szerint közösségi ragadványnevekkel, kollektív személynevekkel foglalkozik a tanulmány. Ezen nevek esetében a névadók általában a szomszédos települések lakosai, akik valamilyen sajátosságot kiemelve adnak ragadványnevet a nevet kapó közösségnek. A szlovákiai magyarságra a magyardomináns közösségi ragadványnév-használat jellemző.

SZABÓMIHÁLY GIZELLA tanulmánya azt vizsgálja, hogy milyen szempontok szerint történt a hivatalos magyar helységnévodás a 19. század végén, illetve a 20. század elején Magyarországon lezajlott törzskönyvezés során, valamint ezt követően Csehszlovákiában a húszas években és a rendszerváltás után, 1994-ben és 2011-ben (54–67). A 2011-ben